

ปัจจัยส่วนบุคคล สังคมและระดับความรู้ที่มีความสัมพันธ์กับสาเหตุและพฤติกรรม

การใช้อยาเสพติดชนิด 4X100 ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ

และคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขต 8 และ 9

Personal Factors, Society Factors and Knowledge Level Related to Causes and Behaviors of Taking 4x100 Drug Type, Among Children and Youth in the Venue of Youth Observation and Protection in Zone 8 and 9

ประกายเพชร แก้วอินทร์¹ และ ผศ. ดร.ภูงศ์ เสนานูช²

Prakaiech Kawin³ and Asst. Prof.Puchong Senanuch, Ph.D.⁴

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยส่วนบุคคล สังคมและระดับความรู้ที่มีความสัมพันธ์กับสาเหตุและพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4X100 ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขต 8 และ 9 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมของเด็กและเยาวชน ระดับความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดและสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน พร้อมทั้งเพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาการใช้ยาเสพติด ชนิด 4 x 100 ของเด็กและเยาวชน ซึ่งมีวิธีการสุ่มตัวอย่าง คือ การเลือกสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive) โดยเลือกจากประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 8 และเขต 9 รวมจำนวน 14 แห่ง ที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษในคดียาเสพติดประเภทกระท่อมเท่านั้น และกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้การสุ่มแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) จำนวน 200 คน ซึ่ง

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

² อาจารย์ประจำคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

³ The Master's Degree at Faculty of Social Work and Social Welfare, Huachiew Chalermprakiet University, Thailand

⁴ Lecture at Faculty of Social Work and Social Welfare, Huachiew Chalermprakiet University, Thailand

E-mail : k.prakaiech1@gmail.com, psenanuch@yahoo.com

จะกระจายตามสัดส่วนประชากรของแต่ละสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจนครบตามจำนวนขนาดตัวอย่างที่กำหนดไว้

ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 16 -17 ปี (คิดเป็นร้อยละ 70.5) มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ชั้นประถมศึกษา (คิดเป็นร้อยละ 74.5) มีจำนวนพี่น้องอยู่ระหว่าง 2-3 คน (คิดเป็นร้อยละ 64.5) อาศัยอยู่บ้านของพ่อและแม่ (คิดเป็นร้อยละ 76.0) มีรายรับต่อเดือนส่วนใหญ่ต่ำกว่า 1,500 บาท (คิดเป็นร้อยละ 31.5) โดยเฉลี่ยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4 x 100 (คิดเป็นร้อยละ 51.7) และไม่มีความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 (เป็นร้อยละ 48.3) มีปริมาณการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 3-4 ครั้ง/สัปดาห์ (คิดเป็นร้อยละ 35.5) มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.85, SD=1.137) มีความรับผิดชอบต่อตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.36, SD=1.058) มีสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.07, SD=1.097) และมีกระบวนการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัว อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.81, SD=1.045)

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย (1) โรงเรียนควรมีหลักสูตรการให้ความรู้ และสร้างความตระหนักเรื่องโทษของยาเสพติดให้แก่เด็กและเยาวชนตั้งแต่ปฐมวัย เพื่อป้องกันการใช้ยาเสพติดให้แก่เด็กและเยาวชน เนื่องจากผลการศึกษาวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนที่ใช้ยาเสพติดส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่ 14 ปี ซึ่งเป็นช่วงของวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้านตามพัฒนาการ แต่หากมีการให้ความรู้และปลูกฝังตั้งแต่เด็กจะส่งผลทำให้เด็กมีทัศนคติในการใช้ยาเสพติดที่ลดลงได้ (2) ควรสร้างแกนนำนักเรียนในโรงเรียนเพื่อช่วยควบคุมดูแลไม่ให้เพื่อนๆ หรือเด็กและเยาวชนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด (3) ส่งเสริมให้ความรู้เรื่องพัฒนาการเด็กและวัยรุ่นแก่ผู้ปกครองและครูในการดูแลซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ พฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้ปกครองและครูควรให้ความสำคัญ (4) ป้องกันการเผยแพร่ภาพ/วิดีโอ ของสื่อต่างๆ เช่น โทรศัพท์ นิตยสาร วิทยุ Internet (อินเทอร์เน็ต) ฯลฯ ให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเคร่งครัด โดยไม่ให้มีการเผยแพร่ภาพหรือข้อมูลตัวอย่างที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างกระทำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบ เช่น การใช้ Face book บันทึกภาพขณะกำลังเสพยาเพื่อโชว์เพื่อนใน Face book ฉากละครที่มีพระเอก

หรือนางเอกเคยใช้ยาเสพติด เป็นต้น (5) ส่งเสริมให้ผู้ปกครองปลูกฝังและเป็นแบบอย่างที่ดีเรื่องการรับผิดชอบทั้งในเรื่องการเห็นคุณค่าของเงินรวมทั้งส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนรู้จักการออมเงินตั้งแต่ยังเล็ก เพื่อให้เด็กและเยาวชนเกิดพฤติกรรมการเลียนแบบในเรื่องการมีความรับผิดชอบด้านการใช้เงินให้เกิดประโยชน์ไม่นำเงินไปใช้จ่ายในทางที่ไม่เหมาะสม

คำสำคัญ : ยาเสพติดชนิด 4x100, พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100

Abstract

This research examines the Personal factors, society factors and knowledge level related to causes and behaviors of taking 4x100 drug type, among children and youth in The Venue of Youth Observation and Protection in Zone 8 and 9. The purpose of this research aimed to study personal factors, social factors and level of knowledge on the dangers of the 4x100 drug amongst the adolescent and young people; as well as to propose preventive measures for 4x100 drug problems in adolescents and young people. Employing purposive sampling method, the research limits target of study solely to the adolescent and young people who were punished by law for the use of Kratom drug in Observation and Protection Center Area 8 and 9 consisting of 14 centers in total. The research uses quota sampling system to study 200 samples, by distributing the quota proportionately to the population in each center.

The results reveal that the majority of the sample group are of 16-17 years old (70.5%), have received primary school education (74.5%), have 2-3 siblings (64.5%), live with parents (76%) and have a monthly income less than 1,500 baht (31.5%). The majority of the group (51.7%) are aware of the dangers of 4x100 drug, while the other 48.3% are not aware of the dangers of the substance. The average frequency of 4x100 drug use is 3-4 times/week (35.5%)

with moderate use (average 1.85, SD=1.137). The majority of the sample group are moderately self-responsible (average 2.36, SD=1.058), have a neutral relationship with their families (average 2.07, SD=1.097) and have been intensively disciplined by family (average 2.81, SD 1.045).

Research suggestions (1) There should be an education program that provides knowledge on drugs for children and youth from early childhood, in order to prevent the use of drugs in children and youth. The research found that most children and youth who use drugs are 14 years old and above, which is the teenage period when there are many changes in self-development. However, if knowledge is given since childhood, it will result in lower drug consumption. (2) Student leaders should be appointed to help keep their friends, children, and youth away from drugs. (3) Provide knowledge on development of children and teenagers to parents and teachers, to observe changes in emotions, and behavior that need to be well taken care of. (4) Prevent media consumption such as television, magazine, radio, Internet, etc. and be aware strictly of social responsibility by controlling media that may influence the behavior of the sample group such as video of drug consumption on Facebook, or scenes of actors or actress taking drugs, etc. (5) Encourage parents to cultivate responsibility for the value of money and encourage children and youth to know how to save money since young. This is in order for children and youth to develop responsible money habits and not spend money in the wrong way.

Keywords : Abusive Drugs 4x100 Type, Behavior of Using the 4x100 Drugs Type

บทนำ

เด็กและเยาวชนในสังคมไทยปัจจุบันอยู่ในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคม และเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนกลุ่มที่มีสภาพพื้นฐานทางครอบครัวที่เปราะบางและอ่อนแอ ระดับการศึกษาค่อนข้างต่ำ ขาดโอกาสในการประกอบอาชีพ และการยอมรับจากสังคม ส่งผลให้การดำรงชีวิตขาดเป้าหมาย มีโอกาสสูงที่จะเข้าถึงบริบทต่างๆ ที่เอื้อ และสนับสนุนให้เข้าไปอยู่ในวงจรยาเสพติดทั้งการเสพ และพฤติการณ์จัดหา หรือจำหน่ายสารเสพติดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นสภาพที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากเด็กและเยาวชนวัยนี้จะมีพฤติการณ์ค่อนข้างรุนแรง แม้ขอบเขตของปัญหาค่อนข้างจำกัด เมื่อเทียบกับเด็กและเยาวชนในสังคมทั่วไป แต่จะส่งผลกระทบต่อสังคมในวงกว้างได้ ที่สำคัญเด็กและเยาวชนในวัยนี้ ส่วนใหญ่ขาดความยั้งคิดถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง การติดตามสภาพและสถานการณ์ยาเสพติดที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และสถานการณ์ปัญหายาเสพติดของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมดำเนินคดี และเข้าสู่ระบบการบำบัดรักษา ซึ่งสะท้อนจากข้อมูลจากรายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ.2557 ของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่า มีเด็กและเยาวชน พบว่ามีคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งหมด จำนวน 16,598 คน แบ่งออกเป็นส่วนใหญ่เคยใช้สารเสพติดประเภทยาบ้า จำนวน 10,019 คน รองลงมา คือ พืชกระท่อมหรือยาเสพติดชนิด 4x100 จำนวน 3,060 คน โดยจำนวนประชากรที่ใช้สารเสพติดจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง สำหรับยาเสพติดที่กำลังแพร่ระบาดในกลุ่มวัยรุ่นมากที่สุดในปัจจุบันนี้ คือ สารเสพติดชนิด 4x100 รู้จักในชื่อ “เล่นโปร-เล่นโก” เป็นน้ำสีคล้ายเหล้า ส่วนผสมช่วงแรกจะเป็นการนำยาแก้ไอสำหรับเด็กผสมกับใบกระท่อม ชาผง หรือน้ำอัดลมที่มีรสซ่า หากเสพแล้วจะมีผลข้างเคียงต่อร่างกาย จากนั้นก็คิดสูตรแปลกใหม่ขึ้นมาจากสูตรเดิม และสุดท้ายอะไรก็ได้ เช่น ผงในหลอดไฟนีออน ยากันยุง ยาคลายกล้ามเนื้อ ยาบ้า รวมเรียกกันว่า 4x100 เพื่อไม่ให้ผิดกฎหมาย แต่จะยึดเอายาแก้ไอเป็นหลัก เพราะมีส่วนผสมของคลอเฟนิรามีนและเซทิริซีน มีฤทธิ์กดประสาท ทำให้่วงนอน มึนงง เคลิ้ม หลับสบาย ถ้าบริโภคเกินขนาดจะเป็นอันตรายต่อดับ ซึ่งตามระเบียบของสำนักงานคณะกรรมการ

อาหารและยา (อย.) จะจำกัดยอดขายยาแก้ไอประเภทนี้ให้แต่ละร้านขายได้ไม่เกินเดือนละ 300 ขวด ส่วนยาคลายกล้ามเนื้อ เป็นยาควบคุมเช่นกัน จะต้องมีการใบสั่งจากแพทย์ และร้านขายยาต้องทำประวัติลูกค้าไว้ สำหรับชามะนาวชนิดผง ไม่มีฤทธิ์และทำปฏิกิริยากับยาตัวใดทั้งสิ้น เพียงแต่แต่งเติมรสชาติตามความชอบของแต่ละบุคคลเท่านั้น สำหรับผลข้างเคียงเมื่อนำยาทั้งหมดมาผสมดื่มแล้ว จะมีอาการมึนงงขาดสติ อุจจารานหลงเชื่อว่าเป็นอาการเมา แต่แท้จริงแล้วคืออาการง่วงนอนเท่านั้น (“เผย'4x100'สูตรใหม่ ระบาดหนักในวัยรุ่น ใช้เสพติดแทนเหล้า เจอด่านตรวจไม่พบ!” 25 สิงหาคม 2557 : ออนไลน์)

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าวจึงทำให้ผู้ศึกษาวิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาเด็กและเยาวชนในกลุ่มนี้ถึงระดับความรู้ ในเรื่องโทษของยาเสพติด 4x100 ของเด็กและเยาวชนว่ามีความรู้ เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 นั้นอยู่ในระดับใด ระดับความรู้ในช่วงที่ต่างกันส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 หรือไม่ และปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาในพื้นที่ภาคใต้เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีเด็กและเยาวชนใช้สารเสพติดชนิด 4x100 มากที่สุดของประเทศ ซึ่งข้อมูลที่จะได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรม การใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน ให้สามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นปกติอันสมควรตามวัย และแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อศึกษาระดับความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน
4. เพื่อศึกษาสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร การศึกษาในครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขต 8 และเขต 9 รวม 14 แห่ง ที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษในคดียาเสพติด ประเภทกระท่อม โดยการสุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เลือกวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) เด็กและเยาวชนภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขต 8 และเขต 9 รวม 14 แห่ง ที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษในคดียาเสพติด ประเภทกระท่อมและสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) ด้วย เนื่องจากประชากรมีปริมาณมาก ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเปรียบเทียบสัดส่วนตามจำนวนเด็กและเยาวชนภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขต 8 และเขต 9 ทั้ง 14 แห่ง ที่ถูกศาลพิพากษาตัดสินลงโทษในคดียาเสพติด ประเภทกระท่อม จำนวน 200 คน

ผลการศึกษาวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 16-17 ปี (คิดเป็นร้อยละ 70.5) มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ชั้นประถมศึกษา (คิดเป็นร้อยละ 74.5) มีจำนวนพี่น้องอยู่ระหว่าง 2-3 คน (คิดเป็นร้อยละ 64.5) อาศัยอยู่บ้านของพ่อและแม่ (คิดเป็นร้อยละ 76.0) มีรายรับต่อเดือนส่วนใหญ่ต่ำกว่า 1,500 บาท (คิดเป็นร้อยละ 31.5) โดยเฉลี่ยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องโทษเรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 (คิดเป็นร้อยละ 51.7) และไม่มีความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 (เป็นร้อยละ 48.3) มีปริมาณการใช้อยาเสพติดชนิด 4x100 3-4 ครั้ง/สัปดาห์ (คิดเป็นร้อยละ 35.5) มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.85, SD=1.137) มีความรับผิดชอบต่อตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.36, SD=1.058) มีสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.07, SD=1.097) และมีกระบวนกรขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัว อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.81, SD=1.045)

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สาเหตุของการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 และความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 แตกต่างกัน และข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา จำนวน

พี่น้อง สถานที่พักอาศัยก่อนเข้ามาอยู่ภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน รายรับที่ได้รับจากผู้ปกครองต่อเดือน และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ สัมพันธภาพใน ครอบครัว ความรับผิดชอบต่อตนเอง กระบวนการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัว ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการศึกษาวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 อายุ จากการศึกษาวิจัย พบว่า ช่วงอายุของเด็กและเยาวชนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดส่วนใหญ่อยู่ระหว่างอายุ 16-17 ปี ร้อยละ 70.5 รองลงมา คือ อายุ 14-15 ปี ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดชนิด 4x100 ทั้งนี้เป็นไปได้ว่า ช่วงอายุ ระหว่าง 16-17 ปี และอายุระหว่าง 14-15 ปี ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนต้นถือเป็นวัยหัวเลี้ยว หัวต่อของชีวิต สอดคล้องกับ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2538) กล่าวว่า “ช่วงอายุ ดังกล่าวเป็นวัยรุ่นตอนต้น เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ อาทิ พัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา” อันจะมีผลสืบเนื่องไปสู่ พฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ เช่น ทดลองเสพยาสิ่งเสพติด สนุกสนานเที่ยวเตร่ แสดงอาการ แปลก แต่ในขณะที่เดียวกันสภาพแวดล้อมก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นมีความแตกต่างกัน ซึ่งวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเรียนรู้ถึงความเป็นตัวของตัวเอง และเป็นวัยที่มักเกิดปัญหาในชีวิต มากที่สุด โดยล้วนเกิดมาจากพัฒนาการของเด็กและเยาวชนในแต่ละช่วงวัย ดังที่ Dusek (1987) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า “วัยรุ่นเป็นวัยที่เชื่อมระหว่างความเป็นเด็กกับการ เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมจากเด็กให้เป็นแบบผู้ใหญ่ที่สังคมยอมรับ การเป็นวัยรุ่นจึงมิได้มีเพียงการเติบโตทางร่างกายเท่านั้น หากแต่หมายรวมถึงการเติบโต ทางสังคมซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นด้วย” รวมถึงค่านิยมของกลุ่ม เพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ซึ่งวัยรุ่นจะเป็นอยากรู้อยากลอง ทดลองทำตามเพื่อ ขอบความท้าทาย เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ซึ่ง สอดคล้องกับ อูมาพร ตรังคมบัติ (2544) กล่าวว่า “วัยรุ่นเป็นวัยที่มักจะทำตามกลุ่ม

เพื่อน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับ และด้วยเป็นวัยที่อยากลอง ชอบความท้าทาย เมื่อเพื่อนชักชวนให้ใช้ยาเสพติด” ส่งผลให้มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดได้ง่ายกว่าวัยอื่นๆ

1.2 ระดับการศึกษา จากการศึกษาวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในช่วงชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 64.5 ทั้งนี้เป็นไปได้ว่า เด็กและเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่ำจะทำให้มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ได้มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีระดับการศึกษาที่สูงขึ้น สอดคล้องกับวารสาร ม้งคั่ง (2558) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยครอบครัวที่มีผลต่อการใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนบ้านบึง อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรีพบว่าเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 64.50 ซึ่งจะให้เห็นว่าระบบการศึกษาจะต้องจัดทำหลักสูตรการให้ความรู้ในเรื่องโทษของยาเสพติดในเด็กและเยาวชนในระดับการศึกษาตั้งแต่ปฐมวัย เนื่องจากหากให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชนในประถมขึ้นไป อาจส่งผลให้สายเกินไปในป้องกันตนเองของเด็กและเยาวชน ทำให้เด็กขาดการสร้างความตระหนักให้แก่ตนเองในเรื่องของโทษของยาเสพติดที่จะเกิดขึ้นแก่และผู้อื่น โดยสอดคล้องกับ วิทวัสย์ สุทรขจิต (2558) รองเลขาธิการ สำนักงาน ป.ป.ส. ได้กล่าวในงาน EF กับการสร้างภูมิคุ้มกันยาเสพติด ไว้ว่า “สภาพปัญหาเสพติดในเด็กและเยาวชนยังมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น เด็กที่เข้าสู่วงจรปัญหาเสพติดมีอายุต่ำลง เช่น ในปี 2558 มีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เข้ารับการบำบัดรักษา ถึง 92,192 คน คิดเป็นสัดส่วนมากกว่า 7 คน ต่อประชากร 1,000 คน นอกจากนี้ยังมีกลุ่มประชากร อายุ 16-20 ปี เป็นกลุ่มที่มีปัญหาเสพยาและเข้ารับการบำบัดรักษามากที่สุด การป้องกันยาเสพติดที่ผ่านมาจึงตกอยู่ในสภาวะคล้ายเป็นการไล่ตามปัญหามากกว่าการป้องกันปัญหาล่วงหน้า ดังนั้นในปี 2558 ทางสำนักงาน ป.ป.ส. จึงได้เริ่มงานด้านการสร้างภูมิคุ้มกันยาเสพติดในกลุ่มเด็กปฐมวัย อายุตั้งแต่ 2-6 ปี แม้เด็กกลุ่มนี้จะยังไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาเสพยาโดยตรง แต่หากสร้างพื้นฐานภูมิคุ้มกันที่เข้มแข็งตั้งแต่ต้นแล้ว เมื่อเด็กกลุ่มนี้เติบโตถึงวัยที่ต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ก็จะสามารถประคองชีวิตให้อยู่ในหนทางที่ดีไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด”

1.3 จำนวนพี่น้อง จากการศึกษาวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนพี่น้องอยู่ระหว่าง 2-3 คน คิดเป็นร้อยละ 64.5 ทั้งนี้เป็นไปได้ว่าการที่ครอบครัวมีบุตรระหว่าง 2-3 คนนั้น อาจจะทำให้พ่อแม่แสดงออกถึงความรักให้แก่ลูกแต่ละคนไม่เท่ากัน ซึ่งอาจจะมีการเปรียบเทียบกันระหว่างพี่น้อง จึงทำให้เด็กและเยาวชนหาทางออกโดยการเลือกที่จะพึ่งพาคนที่คิดว่าสามารถเป็นหนึ่งเดียวกันได้ คิดในแบบเดียวกัน กระทำในสิ่งที่ชอบเหมือนกัน ส่งเสริมให้มีการเสริมแรงซึ่งกันและกันเป็นแสดงในรูปแบบการยอมรับซึ่งกันและกันจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการชักจูงให้ใช้ยาเสพติดได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับ กฤษดา วรรณสน และมุขระวี วรรณสน (2555) ได้ทำการศึกษาสาเหตุ แรงจูงใจ และผลกระทบของผู้ติดยาเสพติด โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง จังหวัดตรัง พบว่า “ประชากรที่ใช้สารเสพติดส่วนใหญ่มียาเสพติด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 รองลงจำนวนพี่น้อง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และปัจจัยสำคัญที่เป็นสาเหตุก่อให้เกิดพฤติกรรมติดยาเสพติดคือความเบื่อหน่ายพ่อแม่ เบื่อครอบครัว”

1.4 สถานที่พักอาศัย ผลจากการศึกษาวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนอาศัยอยู่บ้านของพ่อแม่ ร้อยละ 76.0 ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าการที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่นี้มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 จะอาศัยอยู่บ้านของพ่อแม่ ซึ่งการที่เด็กและเยาวชนได้อยู่อาศัยกับพ่อแม่ก็นำให้เด็กและเยาวชนได้มีอิสระในการใช้ชีวิตมีบุคคลคอยสนับสนุนในเรื่องของรายได้และสิ่งที่เด็กและเยาวชนต้องการได้ง่ายกว่าการอยู่อาศัยในรูปแบบอื่นซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจัน มณีนิล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง “สาเหตุและแรงจูงใจในการเสพยาเสพติดของกลุ่มเยาวชนในเขตจังหวัดชายแดนใต้” ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ คิดเป็นร้อยละ 75 ซึ่งจากผลการศึกษาวิจัย พบว่า การที่เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 นั้น ไม่ได้มีสาเหตุมาจากที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนเพียงอย่างเดียวแต่อาจมีสาเหตุอื่นเข้ามามีอิทธิพลเกี่ยวข้องซึ่งนั่นก็คือการที่เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 นั้น ไม่ได้มีสาเหตุมาจากที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนแต่มีสาเหตุอื่นเข้ามามีอิทธิพลเกี่ยวข้องและส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน ซึ่งสาเหตุที่เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 นั้นมาจากการได้รับ

อิสระในการกระทำสิ่งต่างๆ เช่น การมีพฤติกรรมใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 เป็นการเลือกใช้โดยการตัดสินใจใช้ของเด็กและเยาวชนเอง ซึ่งสาเหตุมีหลากหลายประการ เช่น การชอบในรสชาติ ใช้เพื่อต้องการผ่อนคลาย สังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน ระบายความเครียด หรือบางคนคิดอยากจะใช้ก็ใช้ตามใจตนเอง บ้างก็มาจากสาเหตุจากการถูกเพื่อนชักชวน ใช้เพื่อบำรุงร่างกาย หรือแม้กระทั่งการอยากลองในสูตรใหม่ๆ ที่สามารถคิดขึ้นเอง เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากลอง และมีความคึกคะนองในตัวเอง ซึ่งสอดคล้องกับเกียรติก้อง ค่ำพิเศษ (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง มูลเหตุจูงใจเสพยาของผู้ต้องขังศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดเลย พบว่า “ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ครอบครัวและสัมพันธภาพ พบว่า ส่วนใหญ่อาศัยร่วมกับบิดา-มารดา มีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างสมาชิกในครอบครัว ส่วนสาเหตุที่ชักชวนให้เสพยาบ้ามากที่สุด คือ ความอยากรู้อยากลอง และความคึกคะนอง”

1.5 รายรับ ผลจากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรายรับมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมมารการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ซึ่งพบว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมมารการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 มีรายรับส่วนใหญ่ ต่ำกว่า 1,500 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ทั้งนี้เป็นไปได้ว่าเด็กและเยาวชนยังขาดความตระหนักในเรื่องของการออมเงิน ยังมีเงินมากการคิดและการตัดสินใจในการใช้จ่ายก็ยังน้อยลง ขาดการคิดให้รอบคอบก่อนใช้จ่ายออกไป ในการนำไปใช้จ่ายส่วนตัว “รายได้ที่ได้รับเป็นตัวบ่งชี้ทางเศรษฐกิจ และมีผลต่อการดำรงชีวิตของเยาวชนถ้ามีรายได้มากพอจะทำให้เงินไปใช้จ่ายในทางฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะการนำไปใช้ในทางที่ไปหาประโยชน์ใส่ตัว” (มนต์ชัย นินนาทนนท์ 2543) และเนื่องจากยาเสพติดชนิด 4x100 ในปัจจุบันหาได้ง่ายในท้องถิ่นและมีราคาไม่แพง แต่ในบางครั้งการใช้จ่ายยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชนจะใช้วิธีการรวมเงินจากกลุ่มเพื่อน ดังนั้นรายรับต่อเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครองจึงไม่มีผลต่อการใช้จ่ายยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน แต่ขัดแย้งกับผลการศึกษาของภาวณี อยู่ประเสริฐ (2540) พบว่า “รายได้ประจำของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้จ่ายยาเสพติดซึ่งจะเห็นว่าเด็กและเยาวชนมีรายรับต่อเดือนน้อยความรับผิดชอบในการใช้จ่ายก็น้อยลงตามไปด้วย”

2. ปัจจัยทางด้านสังคม

2.1 ปัจจัยทางด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ผลจากการศึกษาวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 มากที่สุด เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบในตัวเอง ซึ่งมีลักษณะของพฤติกรรมที่เหมาะสม สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ ปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ควบคุมตนเอง และสามารถพึ่งตนเองได้ อันเป็นลักษณะที่ไม่เบียดเบียนทั้งแก่ตนเอง ผู้อื่น และสังคม โดยสาเหตุที่สามารถทำให้เด็กและเยาวชนพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ได้นั้นอาจเนื่องมาจากสาเหตุอื่นๆ ร่วมด้วย เช่น สภาพแวดล้อมทางสังคม กลุ่มเพื่อน การเลียนแบบพฤติกรรมจากผู้เคยใช้ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่ที่พบจากการศึกษาวิจัยเด็กและเยาวชนมีความรับผิดชอบในตนเอง เรื่องการให้เกียรติผู้ที่มีอายุมากกว่าเสมอ มีค่าเฉลี่ย 3.33 ซึ่งสอดคล้องกับ เบญจพร บัวสำลี (2555) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติของนักศึกษาต่อร้านเหล้ารอบรั้วมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้านเหล้ารอบรั้วมหาวิทยาลัย กล่าวว่า ความรับผิดชอบต่อตนเองในชีวิตของการเป็นนักศึกษาที่สำคัญ คือ การรับรู้ฐานะ และบทบาทอย่างแท้จริงของตนเอง เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ในฐานะที่ช่วยตนเองได้ รู้จักว่าอะไรผิด อะไรถูก อะไรเหมาะสม ไม่เหมาะสม รู้จักวิธีการคิดวิเคราะห์ และไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนการตัดสินใจ ซึ่งความรับผิดชอบจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่แตกต่างกันไปตามระดับของความรับผิดชอบในแต่ละบุคคลนั้น

2.2 ปัจจัยทางด้านสัมพันธภาพในความครัว จากการศึกษาวิจัย พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดนั้นพบว่า เด็กและเยาวชนมีสัมพันธภาพในความครัวที่ดี เช่น สมาชิกทุกคนในครอบครัวรักใคร่กลมเกลียวกันดี มีการแสดงความรักให้แก่กัน รับประทานอาหารร่วมกัน ทุกคนสามารถปฏิบัติตามกฎของครอบครัวเป็นอย่างดี ปรึกษากันหรือร่วมกันได้เมื่อมีปัญหา และสามารถทำกิจกรรมทางศาสนาร่วมกันได้ ซึ่งขัดแย้งกับหลักการสำคัญในการป้องกันการใช้ยาเสพติดในทางที่ผิดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (2542 : 12) ที่ระบุว่าว่าการสร้างสื่อสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันในครอบครัว โดยไม่มีเรื่อง

อะไร มีความรู้สึกอย่างไร หรือมีปัญหาอะไรก็นำมาเล่าสู่กันฟัง ปรีกษาหารือกัน พูดจา สนทนากันด้วยความรักความห่วงใย และร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหา รู้จักให้กำลังใจซึ่งกัน และกัน จะช่วยขจัดปัญหาต่างๆ ทั้งในด้านส่วนตัว ครอบครัวและสังคมได้มา แต่ถึง อย่างไรก็ตามการมีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ดีนั้น ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าส่งผลให้เด็ก และเยาวชนมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ดังที่พบจากการศึกษาวิจัยนี้ว่า “เด็กและเยาวชนที่มี สัมพันธภาพในครอบครัวที่ดีมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง” ซึ่ง สอดคล้องกับ ณรงค์ หมื่นนอภัย (2552) ที่พบว่า ครอบครัวไม่มีผลต่อการใช้ยาเสพติด “การทำหน้าที่ของครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ ครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นชาย” (วรภรณ์ มั่งคั่ง, จินตนา วัชรสินธุ์ และวรวรรณ เดียวอิสระ 2559) ซึ่งปัจจุบันมีปัจจัยในการสนับสนุนพฤติกรรมกร การใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนมากมาย ได้แก่ “กลุ่มเพื่อนมีผลต่อการใช้ยาเสพติด” (ณรงค์ หมื่นนอภัย 2552) ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม ค่านิยมของกลุ่มเพื่อน สื่อ ทัศนคติ ส่วนตัว ฯลฯ โดยกลุ่มเด็กและเยาวชนเป็นช่วงอายุของวัยรุ่นตอนต้นมีเปลี่ยนแปลง ทางด้านพัฒนาการ ด้านต่างๆ ร่วมด้วย เช่น “ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเราจะสังเกตได้ง่ายๆ ว่าวัยรุ่นเริ่มมีความรู้สึกอยากเป็นอิสระ ไม่อยากให้ใครมาบังคับ และต้องการเป็นตัวของตัวเอง

2.3 ปัจจัยทางด้านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมของครอบครัว ผลการ ศึกษาวิจัย พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีกระบวนการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัวอยู่ใน ระดับน้อยที่สุด มีพฤติกรรมกรใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 มากที่สุด เนื่องจากปัจจุบันเด็ก และเยาวชนได้รับอิทธิพลในการขัดเกลาทางสังคมมาจากหลากหลายด้าน อิทธิพลจาก เพื่อน อิทธิพลจากสื่อต่างๆ การเรียนการสอนของโรงเรียน การเลี้ยงดูของครอบครัวและ หากครอบครัวมีการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กดดัน จะส่งผลทำให้เด็กติด ต่อต้าน กับกฎกติกา ที่ครอบครัวได้ตั้งไว้ หรือบางครอบครัวใช้วิธีการเลี้ยงดูแบบตามใจไว้วัตถุนิยมปัจจุบันเป็น เครื่องมือในการดูแล จะส่งผลให้เด็กและเยาวชนเป็นบุคคลที่เอาแต่ใจ ดังนั้นกระบวนการ ขัดเกลาทางสังคมของครอบครัวจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน และ เมื่อใดที่ครอบครัวให้ความสำคัญที่น้อยลงจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนให้ความสนใจใน

ปัจจัยอื่นที่เข้ามาเผชิญต่อตัวเด็กและเยาวชนได้เร็วยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า “เมื่อไรก็ตามที่บุคคลยอมรับค่านิยมจากกลุ่มซึ่งเป็นผลจากการกระทำ ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้นในตัวบุคคล การยอมรับค่านิยมถือว่าเป็นจุดเริ่มต้น ซึ่งจะมีพร้อมกับความรุนแรงของการขัดเกลาทางสังคม” (จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ 2540 : 45) และจากผลการศึกษาวิจัย พบว่า การขัดเกลาทางสังคมของครอบครัว ในเรื่องการสอนให้เด็กและเยาวชนเข้าวัดทำบุญ การลงโทษเด็กและเยาวชนอย่างเหมาะสม การสอนทักษะในการใช้ชีวิตประจำวันให้แก่เด็กและเยาวชนยังอยู่ในน้อยนั้น เนื่องจากปัจจุบันครอบครัวมีการให้อิสระในการเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนในครัวรั้วมากขึ้น ทำให้มีอิสระในการตัดสินใจด้วยตัวเอง หรือบางคนมีการตัดสินใจเลียนแบบตามสื่อต่างๆ บ้างก็ทำตามคำบอกเล่า หรือแม้กระทั่งเลือกตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นกระบวนการขัดเกลาทางสังคมของครอบครัวจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการมีพฤติกรรมทางสังคมของเด็กและเยาวชน สอดคล้องกับทฤษฎีการขัดเกลาของ David Matzd กล่าวว่า พฤติกรรมเกิดจากขาดกระบวนการในการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ของสถาบันต่างๆ ในสังคม อาทิ สถาบันครอบครัวซึ่งทำหน้าที่ในการเลี้ยงดู การอบรมบ่มนิสัย การขัดเกลาพฤติกรรมต่างๆ โดยกระบวนการขัดเกลาทำหน้าที่ถ่ายทอด ทำหน้าที่ในการหล่อหลอมพฤติกรรมของคนในสังคม หากสถาบันต่างๆ ในสังคมทำหน้าที่ในการขัดเกลาเกิดความบกพร่อง ทำให้สมาชิกของครอบครัวเติบโตไม่สมบูรณ์แบบมีความบกพร่อง อันเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรม

3. ระดับความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน

ผลการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุดจะมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 มากที่สุด ซึ่งเป็นไปได้ว่าการที่เด็กและเยาวชนมีความรู้ในเรื่องของยาเสพติดชนิด 4x100 มากมีผลทำให้เกิดการมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 มากเช่นกันนั้น สอดคล้องกับ Bloom (1981 อ้างถึงใน สิทธิพันธ์ เจริญรัตน์, 2543:24) ที่กล่าวว่า “พฤติกรรมด้านปฏิบัติ (Psychomotor Domain) เป็นการปฏิบัติที่แสดงออกต่อสถานการณ์หนึ่ง เป็นพฤติกรรมขั้นสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย

พฤติกรรมด้านความรู้ ทักษะคิดเป็นพื้นฐาน” เด็กและเยาวชนถือเป็นช่วงวัยแห่งอยากรู้ อยากรอง แม้ทราบถึงโทษของยาเสพติดเพียงใด แต่หากได้รับชักชวนหรือได้รับการ ทำทนายจากกลุ่มเพื่อนก็มีโอกาสที่จะทดลองใช้ยาเสพติดได้เสมอ เพราะกลุ่มเพื่อนมี อิทธิพลอย่างมากกับช่วงวัยนี้ อีกทั้งเด็กและเยาวชนเองยังขาดความยั้งคิดและตระหนักใน เรื่องของโทษที่จะเกิดขึ้นต่อตนเองและผู้อื่น ด้วยประสบการณ์ในการดำเนินใช้ชีวิตยังมีไม่ มากนัก จึงทำให้การตัดสินใจขาดความรอบคอบ ไม่สามารถมองเห็นถึงผลกระทบ หรือ โทษของการใช้ยาเสพติดในระยะยาวได้ ซึ่งสอดคล้องกับ นายอชิตพล ศรีกุลวงศ์ และ คณะ (2555) ที่ได้ทำการศึกษารายงานการศึกษาวัยจี้ เรื่อง ยาเสพติดและเด็กและ เยาวชน กล่าวว่า ปัญหาเด็กและเยาวชนกับยาเสพติดเป็นเรื่องใหญ่มากในขณะนี้ สาเหตุ ใหญ่ของการเริ่มเข้าไปใช้ยาเสพติดของเด็กและเยาวชนยังเป็นเรื่องของความ “อยาก ลอง” ความเป็นเด็กและเยาวชนของเขาทำให้เขาอยากรองในสิ่งแปลกใหม่ ร่วมกับอีก ปัญหาหนึ่งคือการ “ตามเพื่อน” ความจริงแล้วเป็นเรื่องปกติของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะ ในยุคใดสมัยใด ที่จะสนใจเพื่อน อยากรอง อยากรจะเป็นอย่างคนนั้นคนนี้ หรืออยากรจะ ทำอย่างที่เพื่อนทำ จนกระทั่งกลายมาเป็นแฟชั่น ปัจจุบันมีเด็กบางคนหันเข้าไปหายาเสพติด เพียงเพราะรู้สึกว่ามีใครๆ เขาก็ทำกัน เป็นเรื่องธรรมดา ไม่เห็นจะแปลกอะไร ถ้าถาม ว่ารู้โทษของยาเสพติดไหม เด็กๆ ก็รู้ แต่เพียงเพราะอยากที่จะตามเพื่อนๆ ไป ทำให้ ตัดสินใจผิดพลาดกลายเป็นเหยื่อของสารเสพติดได้ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าคำบอกเล่าหรือ คำนิยามที่มีการส่งต่อกันของกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเกิดพฤติกรรมของเด็ก และเยาวชน ชูดา จิตพิทักษ์ (อ้างถึงในฐิตินัน งามสงวน, 2549 : 25) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำของบุคคลทั้งที่เป็นการแสดงปรากฏออกมาภายนอก และสิ่งที่อยู่ ภายในจิตใจของบุคคล ซึ่งไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง เช่น คำนิยามที่ยึดถือเป็นหลัก ในการประเมินสิ่งต่างๆ ทักษะคิดที่เขามีสื่อสิ่งต่างๆ ความคิดเห็น ความเชื่อ ทัศนคติที่ เชื่อถือเป็นบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ และจากการศึกษาวัยจี้พบว่า สิ่งที่เด็กและเยาวชน ยังขาดความตระหนักในเรื่องของความรู้เรื่องโทษของยาเสพติดคือการที่เด็กและเยาวชนมี ความเชื่อว่าการใช้ยาเสพติดเข้าไปในปริมาณมากไม่ก่อให้เกิดอันตรายหรือทำให้เสียชีวิตได้ การใช้ยาเสพติดไม่ใช่สาเหตุของการทะเลาะวิวาท หรือการสร้างความเดือดร้อนให้แก่

ผู้อื่นและสังคม และยังมีความคิดที่ว่าเมื่อใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 จะทำให้มีสมาธิสามารถเรียนหรือทำงานได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งนั่นเป็นค่านิยมและทัศนคติของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมใช้ยาเสพติดและเชื่อว่ายาเสพติดไม่ได้ก่อนให้เกิดอันตรายจึงส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดขึ้น ซึ่งเด็กและเยาวชนอาจมองว่าการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 แล้วไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อตนเองและผู้อื่นในระยะเริ่มแรก แต่ไม่ได้รับรู้ถึงผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเมื่อใช้ในปริมาณมาก ดังนั้นการที่จะทำให้เด็กและเยาวชนรับรู้และสามารถปฏิบัติตนโดยไม่ใช้ยาเสพติดได้อย่างถาวรนั้นก็คือการปลูกฝังให้เด็กตระหนักและเห็นโทษที่เป็นรูปธรรมของยาเสพติดตั้งแต่ยังเด็กมากกว่าการบอกเล่าเป็นนามธรรมให้เด็กฟัง เช่น การใช้สื่อที่เป็นการ์ตูนหรือภาพยนตร์ที่เด็กชอบบรรยายเรื่องเกี่ยวกับโทษของยาเสพติดให้เด็กได้เห็นภาพที่ชัดเจนหรือการยกตัวอย่างที่เด็กสามารถจับต้องได้ เช่น การทดลองให้เด็กได้รับรู้และมองเห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้นในเรื่องโทษของยาเสพติด เป็นต้น ซึ่งจะเห็นว่าการบอกเล่าที่เป็นเพียงนามธรรมนั้นอาจจะส่งผลให้เด็กได้รับรู้แต่ไม่ตระหนักเรื่องโทษของยาเสพติดเท่าที่ควรและเมื่อเข้าสู่วัยที่อยากสู้อยากลองเด็กก็จะทำการทดลองด้วยตัวเองส่งผลให้เกิดปัญหาเช่นปัจจุบันได้

4. พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ส่วนใหญ่มีระดับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ระดับปานกลางขึ้นไป หรือประมาณ 3-4 ครั้ง/สัปดาห์ ปัจจุบันนี้ยาเสพติดได้พัฒนา และมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น อันเกิดขึ้นจากการลงมือทดลองถูกจนกลายเป็นค่านิยมที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะใช้ยามีดประเภท นำมาเป็นสารประกอบร่วมกับสิ่งเสพติดต่างๆ เช่น กระท่อม กัญชา เป็นต้น อีกทั้งเด็กและเยาวชนไม่ทราบถึงโทษที่เกิดขึ้นต่อตนเองอย่างแท้จริง เกิดพฤติกรรมซ้ำๆ จนในที่สุดต้องกลายเป็นผู้ติดยาเสพติดโดยสิ้นเชิง ซึ่งสาเหตุมาจากความคึกคะนองและขาดความรอบคอบในการตัดสินใจ เพราะในความเป็นจริงนั้น การทดลองใช้สารเสพติดไม่ว่าจะชนิดใด หรือระดับความรุนแรงเท่าไรก็ตาม ก็มีส่วนทำให้ผู้ใช้สารเสพติดชนิดนั้นต้องกลายเป็นผู้ติดยาเสพติดอย่างไม่รู้ตัวได้ในที่สุด และด้วยลักษณะนิสัยของเด็กและเยาวชนที่มีความคึกคะนอง ไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใดๆๆ ต้องการได้รับการยอมรับ หรือ

ได้รับความสนใจ การหลงผิดเข้าไปสู่วงจรของยาเสพติดจึงมีโอกาสเกิดขึ้นได้เสมอ เพราะยาเสพติดในยุคปัจจุบันสามารถเข้าถึง และหาซื้อได้ค่อนข้างง่ายสำหรับกลุ่มของเด็กและเยาวชนเอง ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ และนาฏเฉลิม สุมาวงศ์ (2506:24) กล่าวว่า “พฤติกรรมของบุคคลทุกอย่างย่อมต้องมีสาเหตุ กล่าวคือ อยู่ๆ มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมออกไปโดยที่ไม่มีสาเหตุ หรือแสดงไปโดยที่ไม่มีเหตุผลไม่ได้ ต้นเหตุแห่งพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นเรียกกันว่า สิ่งเร้า (Stimulus) ดังนั้น พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชนจากการศึกษาวิจัยนี้ สาเหตุหลักสำคัญคือ ปัจจัยทางด้านสังคม โดยเฉพาะกระบวนการขัดเกลาทางสังคมจากครอบครัวที่มีอยู่ในระดับน้อยที่สุด จึงเป็นผลทำให้เกิดอิทธิพลของสิ่งเร้าต่างๆ ที่อยู่ภายนอกครอบครัวเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน หากเป็นสิ่งเร้าที่ดีก็ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ดีได้ แต่หากเป็นสิ่งเร้าที่ไม่ดีก็ย่อมทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ดีได้เช่นเดียวกัน

5. สาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชน

สาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชนพบว่า ส่วนใหญ่ใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 เพราะชอบในรสชาติ คิดเป็นร้อยละ 3.34 รองลงมา คือ ต้องการผ่อนคลาย ,ต้องการสังสรรค์กับเพื่อน รุ่นพี่หรือรุ่นน้อง, ต้องการระบายความเครียด, คิดอยากจะใช้ก็ใช้, เพื่อนชักชวน, ต้องการบำรุงร่างกาย, อยากลองสูตรใหม่ๆ เป็นต้น ซึ่งสาเหตุดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 โดยอาจทำให้เด็กและเยาวชนมองว่ายาเสพติดชนิด 4x100 ใช้แล้วไม่สามารถทำให้ติดได้ จึงทำให้การใช้เป็นประจำโดยเพิ่มปริมาณและจำนวนครั้งของการใช้มากขึ้น มีความต้องการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ทั้งร่างกาย และจิตใจเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเอง “สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนมีการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมมาจากกลุ่มเพื่อนซึ่งมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะทำหน้าที่เสมือนเป็นแหล่งข้อมูลความรู้ให้แก่สมาชิกของกลุ่มเกี่ยวกับ แนวทางประพฤติปฏิบัติตน เจตคติ ค่านิยม และผลของการกระทำ โดยจะพยายามใช้ความกดดันทางสังคม เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มประพฤติปฏิบัติตามอย่างปทัสถานของกลุ่มให้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรม สอดคล้องกับปรียพัชรา ชัยรัตน์ (2546) กล่าวว่าโดยส่วนใหญ่เด็กและเยาวชน

ในวัยนี้จะมีสุขภาพตามต้องการที่จะอยู่ร่วมกันกับกลุ่มเพื่อน ต้องการได้รับการยกย่อง และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของหมู่คณะ ฉะนั้นเมื่อเพื่อชักชวนให้ลองใช้ยาเสพติดเด็กและเยาวชนยอมขัดไม่ได้ ทำให้เด็กและเยาวชนต้องยอมใช้ยาเสพติดตามการชักชวนของเพื่อน ซึ่งมีหลักฐานสนับสนุนโดยผลการศึกษาวิจัยของทางราชการ พบว่า เยาวชนติดยาเสพติดเพราะถูกเพื่อนชักชวนมีถึง 77% ประกอบกับเยาวชนเป็นวัยที่อยากรู้ อยากลอง จึงง่ายต่อการชักชวนมากขึ้น

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดชนิด 4x100 ของเด็กและเยาวชนนั้น เป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญอย่างมาก เพราะในยุคปัจจุบันยาเสพติดชนิด 4x100 ได้รับการยอมรับกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มของเด็กและเยาวชนเอง ถูกมองว่าเป็นเรื่องปกติเพราะไม่ได้ถูกระบุไว้ในข้อกฎหมายว่าเป็นสิ่งเสพติดต้องห้าม อีกทั้งยังมีความเชื่อว่ายาเสพติดชนิด 4x100 ไม่ใช่สิ่งเสพติดที่ก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงแต่อย่างใด แต่ในทางตรงกันข้ามกลับส่งผลกระทบต่อร่างกายอย่างร้ายแรงมากทั้งทางด้านร่างกายของผู้ที่รับสารเสพติดชนิดนี้เข้าไป เช่น สมองถูกทำลาย ระบบคิดขาดการไตร่ตรอง ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ร่างกายอ่อนแรง เกิดภาวะไตวาย เป็นต้น หรือแม้แต่สังคมที่ต้องรับภาระในการดูแล และบำบัดผู้ป่วยจากการติดยาเสพติด ดังนั้น การรู้เท่าทันโทษของยาเสพติดชนิด 4x100 จึงต้องสามารถทำให้เด็กและเยาวชนมองเห็นถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นในระยะยาว ครอบครัวต้องคอยดูแลเอาใจใส่และขัดเกลาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดระบบคิดอย่างรอบคอบ รวมทั้งคอยติดตามและสอดส่องพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนให้เป็นไปในทิศทางที่ควรจะเป็น ไม่สร้างความคิดต่อต้านทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อโรงเรียน

1) ควรมีหลักสูตรการให้ความรู้ และสร้างความตระหนักเรื่องโทษของยาเสพติดให้แก่เด็กและเยาวชนตั้งแต่ปฐมวัย เพื่อป้องกันการใช้ยาเสพติดให้แก่เด็กและเยาวชน เนื่องจากผลการศึกษาวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนที่ใช้ยาเสพติดส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่ 14 ปี ซึ่งเป็นช่วงของเด็กและเยาวชน มีการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้านตามพัฒนาการ แต่หาก

มีการให้ความรู้และปลูกฝังตั้งแต่เด็กจะส่งผลทำให้เด็กมีทัศนคติในการใช้ยาเสพติดที่ลดลงได้

2) ควรสร้างแกนนำนักเรียนในโรงเรียนเพื่อช่วยควบคุมดูแลไม่ให้เพื่อนๆหรือเด็กและเยาวชนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

3) ส่งเสริมให้ความรู้เรื่องพัฒนาการเด็กและเด็กและเยาวชนแก่ผู้ปกครองและครูในการดูซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ พฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้ปกครองและครูควรให้ความสำคัญ

4) ป้องกันการเผยแพร่ภาพ/วิดีโอ ของสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ นิตยสาร วิทยุ Internet (อินเทอร์เน็ต) ฯลฯ ให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเคร่งครัด โดยไม่ให้มีการเผยแพร่ภาพ หรือข้อมูลตัวอย่างที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างกระทำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบ เช่น การใช้ Face book บันทึกภาพขณะกำลังเสพยาเพื่อโชว์เพื่อนใน Face book ฉากละครที่มีพระเอกหรือนางเอกเคยใช้ยาเสพติด เป็นต้น

5) ส่งเสริมให้ผู้ปกครองปลูกฝังและเป็นแบบอย่างที่ดีเรื่องการรับผิดชอบทั้งในเรื่องการเห็นคุณค่าของเงินรวมทั้งส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนรู้จักการออมเงินตั้งแต่มัธยม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเกิดพฤติกรรมการเลียนแบบในเรื่องการมีความรับผิดชอบด้านการใช้เงินให้เกิดประโยชน์ไม่นำเงินไปใช้จ่ายในทางที่ไม่เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะต่อครอบครัว

1) ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ควรมีการสร้างความรัก ความอบอุ่น รับฟัง ให้คำปรึกษาแนะนำแก่สมาชิกในครอบครัวอย่างเหมาะสมแก่วัย ไม่เปรียบเทียบกันระหว่างพี่น้องหรือเพื่อนของลูก ครอบครัวควรเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยที่เด็กอยู่แล้วรู้สึกปลอดภัย ไม่สร้างความกลัวให้แก่เด็ก เนื่องจากจะทำให้เด็กหันไปพึ่งพิงเพื่อนหรือสิ่งแวดล้อมที่อาจเป็นอันตรายได้

2) ด้านความรับผิดชอบในตนเอง ควรส่งเสริมให้ครอบครัวชื่นชมให้กำลังใจแก่เด็กและเยาวชนโดยชื่นชมด้านที่มีพฤติกรรมดีหรือมีการให้กำลังใจในสิ่งที่เด็กและเยาวชนพยายามทำในสิ่งที่ดี เพื่อให้เด็กและเยาวชนยังคงยึดมั่นในการพฤติกรรมดีต่อไปหรือมี

บทลงโทษเมื่อเด็กและเยาวชนไม่ทำตามกติกาของครอบครัวเพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีความรับผิดชอบในด้านพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น

3) ด้านการขัดเกลาทางสังคม ควรได้รับการสนับสนุนจากทางสถาบันครอบครัว ร่วมกับสถาบันอื่นๆ เช่น สถาบันศาสนา เข้ามาช่วยในเรื่องของการปรับอารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรมที่แสดงออก เป็นต้น และสถาบันการศึกษา จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องเกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้ด้านวัฒนธรรมและคุณธรรม ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีความสามารถในการเอาตัวรอดและช่วยเหลือตนเองได้ในภาวะวิกฤตเกี่ยวกับยาเสพติดได้

3. ข้อเสนอแนะต่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

1) ควรมีการบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนในแต่ละรายตามพื้นฐานความเป็นจริงของเด็กและเยาวชนเพื่อป้องกันการใช้ยาเสพติดซ้ำของเด็กและเยาวชน

2) ให้ความรู้พร้อมทั้งสร้างความตระหนักเรื่องโทษและผลกระทบของยาเสพติดที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่นให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดและเยาวชนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีก

4. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ภาครัฐต้องสนับสนุนการทำงานในระดับท้องถิ่น เช่น อบจ. เทศบาล อบต. ฯลฯ ให้เป็นหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่ความรับผิดชอบของตนเอง โดยเริ่มจากการส่งเสริมความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดชนิด 4x100 (สี่คูณร้อย) ให้กับคนในชุมชน กระตุ้นและส่งเสริมการทำหน้าที่ของครอบครัวอย่างเหมาะสม เพื่อเป็นเกราะป้องกันการเข้าถึงยาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง

2) ภาครัฐต้องทำหน้าที่ควบคุม กำกับ และติดตามการทำหน้าที่ของสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ นิตยสาร วิทยุ Internet (อินเทอร์เน็ต) ฯลฯ ให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเคร่งครัด โดยไม่ให้มีการเผยแพร่ภาพ หรือข้อมูลตัวอย่างที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างกระทำผิดเป็นพฤติกรรมเลียนแบบ เช่น การใช้ Face book บันทึกภาพขณะกำลังเสพยาเพื่อโชว์เพื่อนใน Face book ฉากละครที่มีพระเอกหรือนางเอกเคยใช้ยาเสพติด เป็นต้น

3) องค์การอาหารและยา ต้องออกกฎระเบียบเรื่องการซื้อ-ขายยาอย่างเคร่งครัด และติดตาม ควบคุม ดูแลจุดจำหน่ายยา (อาทิ โรงพยาบาล คลินิก ร้านขายยาทั่วไป) ทั้งของภาครัฐ และเอกชนอย่างใกล้ชิด โดยกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนตามระดับการกระทำความผิด เพื่อป้องกันการเข้าถึงยาที่สามารถนำมาใช้เป็นส่วนผสมของยาเสพติดชนิด 4x100 (สี่คูณร้อย) ของกลุ่มตัวอย่างได้ และการแสวงหากำไรของผู้ประกอบการร้านขายยาโดยขาดจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคม

4) กระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาต้องกำหนดหลักสูตรการเรียนการสอนเรื่องโทษของการใช้ยาเสพติดสอดแทรกไว้ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล จนถึงระดับปริญญาตรี พร้อมทั้งสนับสนุน และส่งเสริมการจัดอบรม หรือกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ต่อต้านการใช้ยาเสพติดทุกชนิดอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่สร้างความตระหนักในการใช้ชีวิตของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเหมาะสมกับทุกช่วงวัย

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยโดยการเปรียบเทียบกลุ่มเด็กและเยาวชนเพศหญิงที่อยู่ในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนด้วย เพื่อให้ข้อมูลในลักษณะที่เป็นภาพกว้างมากขึ้น โดยนำผลการศึกษามาวิเคราะห์หาค่าความแตกต่างระหว่างเพศ และค้นหาแนวทางป้องกันแก้ไขที่มีความสอดคล้องเหมาะสมกับกลุ่มเพศต่อไป

2. ควรเพิ่มประเด็นการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนในลักษณะของการบรรยายที่สามารถนำมาหนุนเสริมข้อมูลเชิงปริมาณได้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น รวมทั้งได้ข้อเสนอแนะใหม่ๆ จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและมีความเชี่ยวชาญด้านยาเสพติดชนิด 4x100 เช่น การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การจัดกลุ่ม Focus Group ประมาณ 5-7 คน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมการศาสนา. (2521). ศีลธรรมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : กรมฯ
- กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ . (2542). การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- กฤษดา ง่วนสน และ मुखระวี ง่วนสน (2555). ศีลสาเหตุนั้น แรงจูงใจ และผลกระทบของผู้ติดยาเสพติด โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง จังหวัดตรัง. รายงานการปฏิบัติงานสหกิจศึกษา. สาขาวิชานโยบายสาธารณะ คณะรัฐศาสตร์. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ กองสุขศึกษา. (2542) แนวคิด ทฤษฎี และการนำไปใช้ในการดำเนินงานสุขศึกษาและพัฒนาพฤติกรรม. นนทบุรี : กองสุขศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข. การปฏิรูประบบสาธารณสุข
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ และนาฏเฉลิม สุมาวงศ์ (2506) วิชาครูตอน 3 : จิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ครุสภา.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ. (2541). เด็กเยาวชน และครอบครัว. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคณะ. (2540). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม (2527). พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู. กรุงเทพฯ : มิตรนราการพิมพ์
- เฉลิมศรี ราชนาจันทร์ และดร.ศรีวรรณ มีคุณ (2553) ปรากฏการณ์ชีวิตของเยาวชนผู้เสพยาบ้า. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม.
- เชิดชัย โชติสัทธู. (2543). การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไชยรัตน์ ปราณี. (2531). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรียนสังคมศึกษา โดยการสอน แบบซินติเคมกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์การศึกษา

มหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรแบบการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ชาติอู่ เกษา. (2556). วัยรุ่นกับความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในอำเภอเมือง จังหวัดสตูล.

วิทยานิพนธ์. สาขาวิชาความขัดแย้งและสันติศึกษา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ณรงค์ หมั่นอภัย. (2552). ปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของเยาวชนใน
อำเภอ บ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์ การเมือง, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ทิพวรรณ ขาวใส. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อการป้องกันตนเองจากยาบ้าของนักเรียนมัธยม
ศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น
พื้นฐานสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรีเขต 1 และ 2. วิทยานิพนธ์วิทยาศา
ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสุขศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ.

ธารีรัตน์ ยิ่งยง. 2542. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ความสามารถ
ในการคิด แก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมและความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการสอนแบบโครงการประกอบการประชาสัมพันธ์
กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือของ หน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญ
ศึกษา. ปรินญาณินพนธ์มหาบัณฑิต. สาขาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นันทิ จิตสว่างและคณะ. เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด. รายงานการวิจัย, กรม
ราชทัณฑ์

นิตยา คชภักดี. (2541) พัฒนาการปกติและผิดปกติในตำรากุมารเวชศาสตร์ เล่ม 3.

นิตยา คชภักดีและคณะ. (2545).โครงการศึกษาเพื่อพัฒนาตัวชี้วัด “ครอบครัวอยู่ดีมีสุข”.
สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว มหาวิทยาลัยมหิดล.

นียบรรณ วรรณศิริ. 2540. มานุษยวิทยาสังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร:
ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์

- ภาวิณี อยู่ประเสริฐ. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2537). เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ปิแอน ปีพับลิชชิง
- เบญจพร บัวสำลี (2555) ทศนคติของนักศึกษาต่อร้านเหล้ารอบรั้วมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้านเหล้ารอบรั้วมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. การบริหารการพัฒนาสังคม. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ประกิจ โปธิอาศน์ (2541) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ วศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประจัน มณีนิล. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของผู้กระทำความผิดที่เป็นชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้. วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตร์ มหาบัณฑิตสาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ.(2520) ทศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- ประภาศรี ทรัพย์ธนูรณ์. (2546). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสพยาเสพติดของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ผ่องพันธุ์ มณีรัตน์.(2529). การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2521
- พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2530) ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พรพิมล เจียมนาครินทร์.(2539). พัฒนาการวัยรุ่น.กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมีจำกัด
- พรภัก พานพิศ (2552) ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันปัญหาเสพติดของ
นักศึกษานอกระบบ ของศูนย์ การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- พิจิตรา พงษ์จินดากร. (2525). การทดลองสอนความรับผิดชอบแก่เด็กนักเรียนที่มีระดับ
พัฒนาการทางสติปัญญาแตกต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. ปรินญาณินพณิชกศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล หวังวานิช. 2526. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.มนตรี
บุณนาค (2542) วิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติด : ศึกษา
เฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง.วิทยานิพนธ์ สังคมมศาสตร์.
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มนตรี บุณนาค .(2541). วิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำในคดีเสพยาบ้า : ศึกษาเฉพาะ
กรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถาน บำบัดพิเศษกลาง. กรุงเทพฯ : ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์
ไทย.
- มนต์ชัย นินนาทนนท์. (2543). การศึกษาอิทธิพลของสถานเริงรมย์ที่มีต่อเยาวชนในเขต
กรุงเทพมหานคร. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- เล็ก สมบัติ. (2549). ภาวะการดูแลผู้สูงอายุของครอบครัวในปัจจุบัน. (พิมพ์ครั้งที่ 1).
กรุงเทพฯ : มิสเตอร์ก๊อปปี้ (ประเทศไทย)
- วรภรณ์ มั่งคั่ง, จินตนา วัชรสินธุ์ และวรรณิ เตียววิศเรศ (2559) ปัจจัยครอบครัวที่มีผล
ต่อการใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์ฝึกและอบรมกลุ่มตัวอย่างแห่งหนึ่ง.
วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา. ปีที่ 11, ฉบับที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2559).
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วินิตดา ปิยะศิลป์. (2540). ครอบครัวกับวัยรุ่นในการพัฒนาครอบครัว.กรุงเทพฯ : บริษัท
อัมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่งจำกัด.
- วิภา ด้านธำรงกุล และคณะ (2555). การศึกษาผลและผลกระทบของนักศึกษาและ
ครอบครัวในโครงการผลิตพยาบาลวิชาชีพเพิ่มเพื่อแก้ไขปัญหาในพื้นที่จังหวัด

- ชายแดนใต้.วารสารการพยาบาลและการศึกษา.ปีที่ : 5 ฉบับที่ : 1 เลขหน้า : 53-65 ปี พ.ศ.2555.วิทยาลัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิวัฒน์ รักษาเคน. (2531). ความสำนึกในความรับผิดชอบและความสามารถในการ
แก้ปัญหาของ เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น. ปริญญาานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการ บริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- วิทยา นาควัชระ. (2527). การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น. เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการ
เด็กและการเลี้ยงดู สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศรีทัตทิมา พานิชพันธ์. (2527). “สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว” ในรวมบทความวิทยุ
เกี่ยวกับการจัดสวัสดิการครอบครัวและเด็ก และอื่นๆ รวบรวมโดย ศรีทัตทิมา
พานิชพันธ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ศิพล รื่นใจชน. (2549). ความรู้ความเข้าใจในสิทธิของประชาชนเกี่ยวกับธุรกิจเช่าซื้อ
รถยนต์และ รถจักรยานยนต์ ศึกษากรณีประชาชนหมู่1 ตำบลท่ามะขาม อำเภอ
เมือง จังหวัดกาญจนบุรี. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
- ศิริกุล อิศรานุรักษ์, สุธรรม นันทมงคลชัย และดวงพร แก้วศิริ. (2546). รายงานการวิจัย
โครงการการพัฒนาระดับสติปัญญาเด็กวัยต่างๆ ของประเทศ ระยะเวลาที่ 2 : ส่งเสริม
พัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สรพรพวฒิ พิพัฒพันธ์. (2530). ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการ
ตำรวจสันติบาล กองบัญชาการสอบสวนกลาง กรมตำรวจต่อสาเหตุการกระทำผิด
วินัย. วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- สนธิ สมัครการ และคณะ (2530) พฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของคนหนุ่ม
สาวไทย. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัย สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์.
- สาธิต พุทธิชัยงค์. (2548). ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการดื่ม
เครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ของนักเรียนชายระดับช่วงชั้นที่ 4 ในอำเภอโพธาราม

- จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย,
- สุกมา แสงเดือนฉายและคณะ. (2544). กระบวนการกลายเป็นผู้ติดยาบ้าของวัยรุ่นชาย. กรุงเทพฯ: สถาบันธัญญารักษ์ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข.มหาวิทยาลัย ศิลปากร.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2521). วิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : แพทย์พิทยา. สำนักงานคณะกรรมการ
- ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.(2536). คู่มือปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดใน กลุ่มเป้าหมายสถานประกอบการ. กรุงเทพฯ: กองป้องกันยาเสพติด
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2542). หลักการสำคัญในการ ป้องกันการใช้ยาเสพติดในทางที่ผิด. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด.
- สุโท เจริญสุข. (2520). บทศึกษาจิตวิทยาเพื่อการศึกษาการแนะแนวสุขภาพจิตใน โรงเรียน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปณิดา นิสสัยสุข. (2552). ความรู้และพฤติกรรมการคัดแยกขยะมูลฝอยของประชาชนใน พื้นที่ เทศบาลเมืองบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี. ปัญหาพิเศษรัฐ ประศาสนศาสตร์ มหาบัณฑิต
- ประภาพรเพ็ญ สุวรรณ. (2538). ทักษะคิดการวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปรียา เกตุทัต. 2537. การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยก่อนเรียน. ใน ยุวดี กาจนัญญิตติ (บรรณาการ) เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาเด็กและการเลี้ยงดู (หน่วยที่ 1-7, พิมพ์ครั้งที่ 6). นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ปรียพัชรา ชัยรัตน์. (2546). รายงานวิจัยเรื่องปฏิกริยาของครอบครัวและชุมชนที่มีผลต่อ ผู้ติดยาเสพติด. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

รอดิยะห์ มะสะแม (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้ยาเสพติดของผู้ติดยาเสพติดของศูนย์บำบัดรักษาเสพติด จังหวัดปัตตานี. ปริญญาานิพนธ์. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

แสงจันทร์ โสภาคาล. (2550). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบล. รายงานการวิจัย. คณะสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

อชิตพล ศรีกุลวงศ์,จิรนนท์ สิทธิชัย และคณะ (2555) รายงานการศึกษาวัยรุ่น เรื่องยาเสพติดและวัยรุ่น. อุบลราชธานี : โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช

อัจฉราพร สี่หิรัญวงศ์ และประภา ยุทธไตร (2556) ปัจจัยสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดในทางที่ผิดและติดยาของผู้เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย.

อาทิตย์ คชชา (2551) การศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่อโครงการ “โรงงานสีขาว” : กรณีศึกษาพนักงานบริษัท ทีบีเคเค (ประเทศไทย) จำกัด. มหาวิทยาลัยบูรพา

อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2544). จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชั้นตำการพิมพ์

Dusek, J. B. 1987. Adolescent Development and Behavior. Eaglewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

Paulson,P.C.(1970). Psychosocial Factors in drug use among Community College students. Dissertation abstracts International.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2558). รายงานสถิติประจำปี. ค้นเมื่อ 2558, จาก <http://www2.djop.moj.go.th/stat/statannual>

ไทยรัฐออนไลน์.(2557). เผย'4x100'สูตรใหม่ ระบาดหนักในวัยรุ่นน ใช้เสฟติดแทนเหล้า
เจอต้านตรวจไม่พบ. ค้นเมื่อ 2558, จาก [http://www.thairath.co.th
/content/445523](http://www.thairath.co.th/content/445523)

มานพ. (2553). โทษของน้ำกระท่อม. ค้นเมื่อ 2558, จาก[http://manap166.
blogspot.com/2010/02/blog-post_22.html](http://manap166.blogspot.com/2010/02/blog-post_22.html)

เพชรดาว โต๊ะมีนา. (2548). สุขภาพจิต 3 จังหวัดชายแดนใต้. ค้นเมื่อ 2558, จาก
<http://www.thaimental.com>